

Arrest

nr. 227 864 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. TUCI
Guldenvlieslaan 21/5
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2019 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of"

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

4. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker V.P. genomen, merkt de commissaris-generaal in de eerste plaats op dat verzoeker zijn vrees in het kader van de bloedwraak niet aannemelijk maakt.

Vervolgens wordt vastgesteld dat zelfs al zou verzoeker de ernst van de wraakdreiging vanwege de familie van L.G. aannemelijk hebben gemaakt, hij geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat verzoeker voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Op grond van informatie waarover hij beschikt, is de commissaris-generaal van mening dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen nemen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde vaststellingen te wijzigen.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster A.P. genomen, wordt vastgesteld dat zij haar verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door haar echtgenoot V.P.,

thans verzoeker, werden uiteengezet, in het kader van wiens verzoek, zo wordt opgemerkt, werd besloten tot een beslissing tot kennelijke ongegrondheid –de motivering van die beslissing wordt hernomen en geciteerd-, waardoor ook aan verzoekster internationale bescherming wordt geweigerd en haar verzoek om internationale bescherming eveneens kennelijk ongegrond wordt bevonden.

De commissaris-generaal weigert verzoekers internationale bescherming en beschouwt hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekers geen substantiële redenen opgeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Dit is in casu bij verzoekers echter geenszins het geval. Zij tonen niet in het minst aan alle redelijke en realistische van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Verzoekers weerleggen of ontkrachten op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissingen waarbij in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Zelfs al zou u de ernst van de wraakdreiging vanwege de familie van L.(...) G.(...) aannemelijk gemaakt hebben, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde immers dat u en uw familie op geen enkel moment in de afgelopen dertien jaar een klacht hebben ingediend bij de politie aangaande de bloedwraak waarin u verwickeld was (CGVS, p. 12). Uw verklaring hiervoor, dat de oude wijzen u aanraadden om geen aangifte te doen omdat ze dan niet meer zouden kunnen onderhandelen (CGVS, p. 12) kan geenszins volstaan. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Deze vaststelling klemmt eens te meer gezien uw verklaringen dat de onderhandelingen van de oude wijzen voor u en uw familie toch tot niets leidden en er geen hoop was om een oplossing te vinden (CGVS, p. 11). Uw stelling dat de tegenpartij pionnen zou hebben bij de autoriteiten baseert u overigens louter op geruchten die u van de oude wijzen zou hebben ontvangen, en is niet op concrete elementen gestoeld (CGVS, p. 12). De bemiddelaars wisten immers zelf niet om wie het ging (CGVS, p. 11, 12). Daarenboven wordt vastgesteld dat wanneer u wél beroep deed op bescherming van de autoriteiten, met name wanneer u politiebescherming vroeg om zich te verplaatsen, hierop stevast werd ingegaan

(CGVS, p. 4). Er is dan ook geen enkele objectieve reden waarom u, die nooit problemen kende met de autoriteiten (CGVS, p. 7) geen vertrouwen zou kunnen hebben in de politie.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat (...).

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen." (eigen onderlijning)

Waar verzoekers thans in het verzoekschrift opmerken dat "De politie heeft hem meermaals begeleid gelet op deze vendetta hetgeen inhoudt dat de politie op de hoogte was en niets deed", wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij en zijn familie op geen enkel moment in de afgelopen dertien jaar –de bloedwraak gaat terug tot 2006 toen verzoekers vader met twee kogels L.G. doodschoot- een klacht hebben ingediend bij de Albanese politie met betrekking tot de bloedwraak waarin zij verwikkeld zijn. Het is evenwel precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Dat verzoekers geheel nalieten voor die problematiek op officiële wijze een of meerdere klachten in te dienen, kan bezwaarlijk ernstig aan de autoriteiten, doch enkel aan hun eigen handelen of veeleer verzuim te handelen worden verweten. Dit nalaten klemmt des te meer nu uit verzoekers eerdere verklaringen alsook uit het verzoekschrift blijkt dat wanneer verzoekers wel een beroep deden op de autoriteiten zij steevast op hun hulp en bescherming konden rekenen. Zo zou verzoeker tijdens zijn reis naar Kosovo beweerdelijk begeleid zijn geweest door de politie en zou ook hun huwelijk voltrokken zijn in aanwezigheid van de Albanese politie, hetgeen blijkt geeft van een effectief optreden van de Albanese autoriteiten.

Verzoekers tonen niet met concrete, valabele en objectieve elementen aan dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele veiligheidsproblemen (in het kader van bloedvetes) geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hun verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden.

Uit niets blijkt aldus en verzoekers maken geenszins in concreto aannemelijk in Albanië met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, alle redelijke en realistische van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen diengaande hulp en/of bescherming te bieden. De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekers voeren verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het bij het verzoekschrift gevoegde document, een e-mail met opmerkingen aan het adres van het Commissariaat-generaal, is niet van aard een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië.

6. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2019, voeren verzoekende partijen aan dat zij niet akkoord kunnen gaan met de beoordeling van de beschermingsmogelijkheden in Albanië. Voorts stellen verzoekende partijen zich de vraag waarom er geen uitleg gegeven wordt over het krantenartikel dat zij hebben neergelegd nu dit stuk een begin van bewijs is van hun vrees voor vervolging. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij deze situatie hadden aangekaart bij het Commissariaat-generaal en argumenteren dat de politie niet altijd de mogelijkheden heeft om in te begrijpen of te beschermen. Verzoekende partijen benadrukken dat dit krantenartikel een oproep is naar de autoriteiten om meer in het werk te stellen om slachtoffers/families van bloedwraak te beschermen. Tot slot wijzen verzoekende partijen erop dat zij nog een aanvullende nota hebben neergelegd met een attest van de vredescommissie waarin de moordpoging op de vader wordt bevestigd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter *in concreto* ingaan op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen formuleren aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.3. Waar verzoekende partijen de vraag doen rijzen waarom er geen uitleg wordt gegeven over het krantenartikel dat zij hebben neergelegd aangezien dit stuk naar hun mening een begin van bewijs is van hun vrees voor vervolging, stelt de Raad vast dat er *in casu* wel degelijk werd ingegaan op en door het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissingen wel degelijk (en afdoende) gemotiveerd wordt omtrent dit neergelegde artikel. De verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen evenwel geenszins hetgeen in de bestreden beslissingen omtrent dit krantenartikel wordt vastgesteld, met name: *“Aangaande het krantenartikel dat u neerlegde, wordt vastgesteld dat dit verschillende elementen bevat die niet stroken met uw verklaringen. Zo wordt er geschreven dat uw vader acht jaar was opgesloten (u zei vijf jaar, zoals ook blijkt uit het document dat u neerlegde), en dat u omwille van de bloedwraak naar het buitenland bent vertrokken. Op het moment dat dit artikel verscheen (november 2016) verbleef u volgens uw verklaringen echter in Albanië – u zou midden 2015 voor acht maanden naar Kosovo zijn gegaan en vervolgens pas terug in 2017 (CGVS, p. 3). Daarenboven verklaarde u dat u in Kosovo*

verbleef om er te werken, niet omwille van de bloedwraak (CGVS, p. 3). De opmerking dienaangaande van uw advocaat, dat u aan geheugenverlies zou leiden en in werkelijkheid van november 2015 tot februari 2016 en van augustus 2016 tot april 2017 in Kosovo verbleef, kan niet overtuigen. Een dergelijke post-factum correctie van uw verklaringen, een week na uw persoonlijk onderhoud en zonder enige medische attestatie van het verklaarde geheugenverlies, kan geenszins in rekening worden gebracht.”

4.4. Het door de verzoekende partijen bijgebrachte artikel doet hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet *in concreto* aannemelijk maken dat het hen met betrekking tot de verklaarde bloedwraakproblematiek, daargelaten de geloofwaardigheid van hun verklaarde vrees dienaangaande, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Verzoekende partijen merken ter zitting slechts op het niet eens te zijn met, doch ze laten geheel na concrete en pertinente elementen bij te brengen die vermogen een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 13 juni 2019 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Dit is in casu bij verzoekers echter geenszins het geval. Zij tonen niet in het minst aan alle redelijke en realistische van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Verzoekers weerleggen of ontkrachten op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissingen waarbij in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Zelfs al zou u de ernst van de wraakdreiging vanwege de familie van L.(...) G.(...) aannemelijk gemaakt hebben, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde immers dat u en uw familie op geen enkel moment in de afgelopen dertien jaar een klacht hebben ingediend bij de politie aangaande de bloedwraak waarin u verwickeld was (CGVS, p. 12). Uw verklaring hiervoor, dat de oude wijzen u aanraadden om geen aangifte te doen omdat ze dan niet meer zouden kunnen onderhandelen (CGVS, p. 12) kan geenszins volstaan. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Deze vaststelling klemmt eens te meer gezien uw verklaringen dat de onderhandelingen van de oude wijzen voor u en uw familie toch tot niets leidden en er geen hoop was om een oplossing te vinden (CGVS, p. 11). Uw stelling dat de tegenpartij pionnen zou hebben bij de autoriteiten baseert u overigens louter op geruchten die u van de oude wijzen zou hebben ontvangen, en is niet op concrete elementen gestoeld (CGVS, p. 12). De bemiddelaars wisten immers zelf niet om wie het ging (CGVS, p. 11, 12). Daarenboven wordt vastgesteld dat wanneer u wél beroep deed op bescherming van de autoriteiten, met name wanneer u politiebescherming vroeg om zich te verplaatsen, hierop stevast werd ingegaan (CGVS, p. 4). Er is dan ook geen enkele objectieve reden waarom u, die nooit problemen kende met de autoriteiten (CGVS, p. 7) geen vertrouwen zou kunnen hebben in de politie.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat (...).

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”
(eigen onderlijning)

Waar verzoekers thans in het verzoekschrift opmerken dat “De politie heeft hem meermaals begeleid gelet op deze vendetta hetgeen inhoudt dat de politie op de hoogte was en niets deed”, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij en zijn familie op geen enkel moment in de afgelopen dertien jaar –de bloedwraak gaat terug tot 2006 toen verzoekers vader met twee kogels L.G. doodschoot- een klacht hebben ingediend bij de Albanese politie met betrekking tot de bloedwraak waarin zij verwickeld zijn. Het is evenwel precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Dat verzoekers geheel nalieten voor die problematiek op officiële wijze een of meerdere klachten in te dienen, kan bezwaarlijk ernstig aan de autoriteiten, doch enkel aan hun eigen handelen of veeleer verzuim te handelen worden verweten. Dit nalaten klemmt des te meer nu uit verzoekers eerdere verklaringen alsook uit het verzoekschrift blijkt dat wanneer verzoekers wel een beroep deden op de autoriteiten zij steevast op hun hulp en bescherming konden rekenen. Zo zou verzoeker tijdens zijn reis naar Kosovo beweerdelijk begeleid zijn geweest door de politie en zou ook hun huwelijk voltrokken zijn in aanwezigheid van de Albanese politie, hetgeen blijkt geeft van een effectief optreden van de Albanese autoriteiten.

Verzoekers tonen niet met concrete, valabele en objectieve elementen aan dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele veiligheidsproblemen (in het kader van bloedvetes) geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hun verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden.

Uit niets blijkt aldus en verzoekers maken geenszins in concreto aannemelijk in Albanië met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, alle redelijke en realistische van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen diengaande hulp en/of bescherming te bieden. De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

De verzoekende partijen laten geheel na hier een ander licht op te werpen. Hun algemene opmerking dat de politie niet altijd de mogelijkheden heeft om in te begripen of te beschermen is geenszins van aard aan het voorgaande afbreuk te doen en de verzoekende partijen maken hiermee geenszins aannemelijk dat het hen persoonlijk met betrekking tot hun verklaarde vrees, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt. Er dient bovendien opnieuw op te worden gewezen en te worden benadrukt dat verzoekende partijen en hun familie in de afgelopen dertien jaar dat zij in een bloedwraak verwickeld zouden zijn geheel hebben nagelaten een of meerdere klachten bij de Albanese politie in te dienen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er evenwel precies in bescherming te verkrijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen.

4.5. Het ter terechtzitting per aanvullende nota bijgebrachte attest van een Vredescommissie van 9 september 2019 is evenmin bij machte voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Het betreft in de eerste plaats geen origineel document, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat ofschoon er in Albanië geen enkele officiële dan wel niet-officiële instantie gemachtigd is om attesten in het kader van een bloedwraak uit te vaardigen, er op grote schaal dergelijke valse bloedwraak-attesten circuleren, zowel verstrekt door onder meer (verzoenings)organisaties alsook afgeleverd door corrupte (politie)ambtenaren en dorpschoufden, wat elke bewijswaarde aan dergelijke documenten ontnemt (administratief dossier, stuk 21 ‘map landeninformatie’, COI Focus “Albania – Blood feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State” d.d. 29 juni 2017, p. 43-44). Zo alsnog bewijswaarde wordt gehecht aan het door de verzoekende partijen neergelegde attest, *quod non*, dient daarenboven vastgesteld dat het document niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit

de bijgevoegde en uiterst summiere vertaling blijkt overigens dat bij een incident in het dorp Bardhaj op 13 augustus 2019, een zekere M.H., waarvan verzoekende partijen op algemene, doch niet onderbouwde wijze beweren dat het verzoekers vader betreft, door de politie werd gered, hetgeen, in die mate dat er aan die beweerde feiten toch enig geloof zou worden gehecht, opnieuw aangeeft dat er door de Albanese autoriteiten wel degelijk wordt opgetreden.

5. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 13 juni 2019 aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS